

רביע ויהלי

מחזה מאת אור ענבר

הדמויות:

רביע

יהלי

ליאורה

סיגי

נטלי

המחזה כתוב כך שיוכל להיות מבוצע בידי שלושה שחקנים – רביע, יהלי ושחקן/ית לשאר הדמויות]

תמונות מתוך ההצגה בתיאטרון יפו בבימוי המחזאי, 2025. בהשתתפות: אכרם עודה (רביע), דור כהן (יהלי), נגבה מאור (ליאורה, סיגי, נטלי). צילום: אליעד סודאי / אביבה רוזן.

מערכה ראשונה

תמונה 1

[אולם אירועים. ליאורה, בשמלת ערב, עומדת בכניסה עם הטלפון ביד]

יהלי: נו אמא, אולי די עם החדשות?

ליאורה: שמעת על הפיגוע במסעדה?

יהלי: שמעתי.

ליאורה: אתה יודע שהמחבל עבד שם ארבע שנים?

יהלי: באמת?

ליאורה: אני ממש מקווה שהקייטרינג יעשה מה שביקשתי.

יהלי: מה ביקשת?

ליאורה: שלא יביאו עובדים... אתה יודע.

יהלי: לא, אני לא יודע.

ליאורה: אתה כן יודע, אתה סתם עושה את עצמך.

יהלי: ליאורה לוי – מלכת הנאורות.

ליאורה: אתה יודע מה יהלי, שיקראו לי גזענית עד מחר, בסדר? כל עוד המשפחה שלי תחיה.

יהלי: מה שתגידי.

ליאורה: איך השמלה?

יהלי: מהמם!

ליאורה: לא מוגזם מדי?

יהלי: לא, אבל תסדרי את זה קצת, שיישב יותר טוב. כן, ככה. השיער – בואי אני אסדר לך רגע – זהו. מושלם.

ליאורה: והנעליים?

יהלי: פצצה.

ליאורה: יופי. נסיך שלי! מה הייתי עושה בלעדך.

יהלי: ואיך אני?

ליאורה: נראה טוב.

יהלי: אהבת?

ליאורה: כן.

יהלי: כן אבל?

ליאורה: אבל מה?

יהלי: אני רואה את האָבֶל בעיניים שלך.

ליאורה: יהלי...

יהלי: מה אמא?

ליאורה: החולצה שאתה לובש.

יהלי: מה איתה?

ליאורה: זו המסיבת פרישה של אבא שלך.

יהלי: אה באמת? לא ידעתי.

ליאורה: חצי צה"ל יהיה כאן.

יהלי: יופי להם.

ליאורה: נו יהלי... אתה יודע כמה זה חשוב לו. הוא לא יאהב את זה.

יהלי: ומה איתך?

ליאורה: מה איתי?

יהלי: את אוהבת את זה?

ליאורה: יהלי... אתה כבר גדול... חייל... זה לא מתאים כל המשחקים האלה.

יהלי: זה לא משחקים.

[ליאורה מסתכלת בטלפון]

יהלי: די – כבר – עם החדשות!

ליאורה: תגיד מה עם החברה הזאת שלך מהבסיס? איך קוראים לה?

יהלי: נטלי?

ליאורה: כן. לא אמרת שתביא אותה לאירוע?

יהלי: לא, את אמרת. אני חייכתי בנימוס.

ליאורה: תביא אותה פעם לארוחת ערב.

יהלי: לא יודע. היא גרה רחוק.

ליאורה: אז תלך לקחת אותך. בנות מתות על זה, שתדע לך. אני אתן לך את האוטו ואשלם על דלק.

יהלי: נו, אמא...

ליאורה: אני פשוט אשמח להכיר אותה.

יהלי: אמא...

ליאורה: מה אהוב?

יהלי: אולי...

ליאורה: אולי מה?

יהלי: יודעת מה, סבבה, אולי ביציאה הבאה שלי אני אביא אותה.

ליאורה: יופי. מי אהבה של אמא?

יהלי: נו אמא די.

נגבה מאור, דור כהן

תמונה 2

[אולם האירועים. נכנס רביע במדי קייטרינג. אחריו נכנסת סיגי]

סיגי: רביע!

רביע: הי סיגי.

סיגי: מה אתה עושה. תחזיר לי את המגש.

רביע: אני רוצה להתחיל להעמיס.

סיגי: רביע –

רביע: מה, אני רוצה כבר להתחיל.

סיגי: לא ראית שאין לך משמרות השבוע?

רביע: ראיתי.

סיגי: אז?

רביע: נו אבל סיגי, אני חייב לעבוד.

סיגי: אני יודעת, אני מצטערת, אני אשתדל להשיג לך משמרת בשבוע הבא.

רביע: מה קורה סיגי?

סיגי: מה זאת אומרת?

רביע: את כל הזמן אומרת שחסרים לך עובדים, אז איך יכול להיות שאין לך משמרות לתת לי?

[שתיקה]

סיגי: זה בעייתי.

רביע: מה בעייתי בדיוק?

סיגי: זה לא אתה, אני יודעת שאתה עובד טוב.

רביע: ואת מתה עלי.

סיגי: אל תעוף על עצמך.

רביע: אז מה הבעיה?

סיגי: עם כל מה שקורה, אנשים מפחדים.

רביע: ממני?

סיגי: לא, מה פתאום ממך? אתה בסדר.

רביע: אבל –

סיגי: אבל, זה מורכב.

רביע: כי אני ערבי.

סיגי: תשמע, אני יכולה להבין אותם באיזשהו מקום.

רביע: מת כבר לעוף מכאן. בגלל זה אני עוד תקוע פה, אני חייב את העבודה הזאת, שיהיה לי ללימודים בחו"ל.

סיגי: אתה ממש רוצה את הלימודים האלה, מה?

רביע: אני חולם על זה מאז שאני ילד.

סיגי: טוב.

רביע: אז את נותנת לי את המשמרת?

סיגי: איך אני יכולה לעמוד מול העיני כלב רטוב האלה.

רביע: אין עליך!

סיגי: אבל, אבל! אסור לך לדבר עם אף אחד, שלא ישמעו את המבטא שלך.

רביע: טייב.

סיגי: מה אמרת?

[רביע מסמן ביד על פיו]

סיגי: אף מילה! יאללה עוף למשמרת.

נגבה מאור, אכרם עודה

תמונה 3

[אולם האירועים. רביע מסתובב עם המגש ומגיש כיבוד לאורחים. יהלי נכנס, נראה משועמם. ניגש לקחת משהו מהמגש. יש "רגע" בין רביע ויהלי. הם ממשיכים כל אחד בשלו אך יש ביניהם חילופי מבטים – מביטים לרגע ומיד מסיטים את המבט. נכנסת ליאורה]

ליאורה: יהלי, מה אתה עומד כאן עם פרצוף כזה?

יהלי: איזה מין פרצוף.

ליאורה: פרצוף של אני לא אגיד לך מה. תהיה נחמד, תסתובב בין האורחים, דבר איתם, אתה לא סתם אורח במסיבה.

יהלי: טוב אמא.

ליאורה: אתה! [רביע מסתכל עליה] כן, כן, אתה, בוא.

[רביע בא]

ליאורה: לך למטבח, ו - תסתכל עלי כשאני מדברת אליך. לך תגיד להם שיוציאו עוד כדורי ריזוטו. שילמתי הון על זה ולא יכול להיות שזה כבר נגמר. ולא יזיק לך לחייך קצת.

[רביע יוצא]

יהלי: אמא!

ליאורה: מה, בשביל מה אנחנו משלמים להם?

יהלי: עדיין, הם לא העבדים שלנו.

ליאורה: תתעסק במה שחשוב בבקשה.

יהלי: טוב אמא.

ליאורה: כפרה על העיניים האלה! [נותנת לו נשיקה ויוצאת]

[יהלי פונה אל האורחים]

יהלי: איזה כיף שבאתם! [...] תודה, תודה. [...] כן, שמעתי, מזל טוב! [...] בקרוב אצלי, כן. [...] מלכה, איך רזית!

[רביע נכנס עם המגש, יהלי מסתכל עליו. רביע לא מחזיר לו מבט, הוא עושה סיבוב עם המגש ומיד יוצא]

יהלי: עוד בצבא, כן. [...] מחשבים. [...] לא, בסיס סגור. [...] אבא סידר, כן. [...] כן, תפקיד מעניין. [...] כן, יש בנות בבסיס. [...] לא, אין לי חברה. [...] לא יודע, עוד לא מצאתי את האחת.

[רביע נכנס שוב ועדיין לא מחזיר ליהלי מבט]

יהלי: כן, מצב נורא. [...] מה יהיה? [...] כן, כן, מסכים איתך. [...] רק ככה הם מבינים, כן.

[רביע נכנס שוב ועדיין לא מחזיר ליהלי מבט. הפעם, כשרביע יוצא, יהלי יוצא אחריו]

תמונה 4

[מאחורי אולם האירועים. רביע נכנס, מסדר ערימה של מגשים. יהלי נכנס אחריו]

יהלי: סוף סוף קצת אוויר.

[רביע שותק]

יהלי: רציתי להגיד סליחה על ההתנהגות של אמא שלי.

[רביע שותק]

יהלי: היא בנאדם טוב, באמת, פשוט יש לה לפעמים את ההתנשאות המגעילה הזאת.

[רביע שותק]

יהלי: איזו סיטואציה מוזרה, לא? כאילו במה אני יותר טוב ממך? יכולנו להיות יחד בבית ספר או בצבא או משהו.

[רביע שותק]

יהלי: אתה צריך עזרה או משהו?

[רביע שותק]

יהלי: למה אתה לא מדבר איתי? יש איזה חוק שאוסר על עובדי קייטרינג לדבר עם האורחים?

רביע: חלאס יא זאלמה, חלאס!

[יהלי נבהל]

יהלי: דיברת בערבית.

רביע: כן, דיברת בערבית. רוצה ללכת להלשין עלי?

יהלי: מה פתאום.

רביע: תגיד שאני רוצה לעשות פה פיגוע?

יהלי: לא, לא, אין לי שום דבר נגד –

רביע: אה, יופי, מגיע לך פרס.

יהלי: לא התכוונתי לזה ככה.

רביע: מה אתה רוצה ממני?

יהלי: לא יודע.

רביע: אוקיי.

יהלי: פשוט...

רביע: פשוט מה?

יהלי: חשבתי ש...

רביע: שמה?

יהלי: לא משנה.

רביע: נו, תגיד.

יהלי: עזוב.

דור כהן, אכרם עודה

[מסתובב ועומד לצאת]

רביע: חכה רגע.

יהלי: מה?

רביע: רצית לעזור לי.

יהלי: כן.

[יהלי עוזר לו עם הארגז]

רביע: שלא ייפול לך הפרח.

יהלי: אהבת?

רביע: כן. זה מיוחד.

[יהלי מניח את הארגז כך שהוא ניצב ביניהם]

רביע: אז...

יהלי: אז...

רביע:	אני רביע.
יהלי:	יהלי.
רביע:	שם יפה.
יהלי:	גם שלך.
רביע:	זה "אביב" בערבית.
יהלי:	מקסים.
רביע:	מה זה יהלי?
יהלי:	לא יודע.
רביע:	זה נשמע יפה.
יהלי:	גם אתה.
רביע:	מה.
יהלי:	יפה.
[רביע מתקרב ולוקח את היד של יהלי]	
רביע:	זה בסדר?
יהלי:	כן.
רביע:	הידיים שלך קרות.
יהלי:	זה כי אני מתרגש.
רביע:	זה מוזר לי.
יהלי:	גם לי.
רביע:	זה...
יהלי:	מה?
רביע:	לא משנה.
יהלי:	נו, תגיד.
רביע:	אף פעם לא קרה לי.
יהלי:	ככה מהר?

רביע: ככה בכלל.
יהלי: גם לי לא.
רביע: אז...
יהלי: מה?
רביע: סתם, חשבתי ש...
יהלי: שמה?
רביע: שתרצה אולי...
יהלי: אתה עובד פה, אתה מכיר איפה אפשר.
רביע: אפשר מה?
יהלי: חשבתי ש...
רביע: מה?
יהלי: שרצית...
רביע: אה.
יהלי: לא משנה, סליחה שאמרתי משהו.
רביע: התכוונתי להזמין אותך לדייט.
יהלי: וואי איזה חסר טקט אני אלוהים.
רביע: זה בסדר.
יהלי: סליחה.
[רביע עומד לקחת את המגש ולצאת]
יהלי: חכה רגע.
רביע: עזוב, הבנתי מה אתה רוצה.
יהלי: אני אשמח לצאת איתך לדייט.
רביע: באמת?
יהלי: באמת.
רביע: יופי.

יהלי: אבל אני חוזר מחר לבסיס לשלושה שבועות.

רביע: איפה אתה משרת?

יהלי: נרקיסים, זה בסיס של חיל תקשוב.

רביע: אולי אני אבוא לבקר אותך שם.

יהלי: ממש.

רביע: למה לא?

יהלי: אתה באמת שואל?

רביע: כן.

יהלי: נתחיל מזה שאני בארון בבסיס.

רביע: אוקיי.

יהלי: ואתה...

רביע: אני מה?

יהלי: אתה יודע.

רביע: יודע מה?

יהלי: אתה... אה...

רביע: פשוט תגיד את זה.

יהלי: ערבי.

רביע: מזל טוב.

יהלי: זה מסוכן.

רביע: מסוכן זה כיף. [מתקרב אליו] אני אוהב דברים מסוכנים.

יהלי: [מתקרב גם] אה באמת?

רביע: כן.

יהלי: מה למשל?

[מתקרבים לנשיקה בזמן שליאורה נכנסת]

ליאורה: יהלי?

[רביע ממהר לקחת את המגש וללכת]

ליאורה: מה אתה חושב שאתה עושה?

יהלי: אני -

ליאורה: למה נעלמת מהמסיבה?

יהלי: הייתי צריך אוויר.

ליאורה: מה אתה עושה... מה זה... הדבר הזה שראיתי עכשיו, עם המלצר הזה, מה זה?

יהלי: זה מה שזה.

ליאורה: למה הכל איתך חייב להיות כל כך קשה?

יהלי: את חושבת שזה קשה? אז חכי שתשמעי שהוא ערבי.

ליאורה: מה?

יהלי: שיט.

[ליאורה יוצאת. רביע חוזר]

רביע: אני חייב לחזור לעבודה.

יהלי: אל תשנא אותי.

רביע: מה קרה?

יהלי: אמרתי לאמא שלי שאתה ערבי.

רביע: אתה רציני?

יהלי: סליחה, היא פשוט כל כך עצבנה אותי -

רביע: מה אני איזה משחק שאתה משחק כדי לעצבן את המשפחה שלך?

יהלי: לא... פשוט זה...

רביע: אני לא הערבי מחמד שלך.

יהלי: לא לזה התכוונתי.

רביע: אתה סתם אחד עם כפית זהב בפה. לך תרקוד במסיבה ותעזוב אותי בשקט.

יהלי: אבל -

רביע: לך.

יהלי:	אוקיי.
רביע:	אני רציני.
יהלי:	אני באמת מצטער.
	[רביע שותק. יהלי יוצא. סיגי נכנסת]
סיגי:	רביע... אני מצטערת.
רביע:	סיגי?
סיגי:	מה?
רביע:	אני יכול לספר לך משהו?
סיגי:	נו, דבר!
רביע:	אני חושב שאני מאוהב.
סיגי:	תשמע זה קצת... לא מתאים...
רביע:	לא, לא...
סיגי:	אני מוחמאת והכל, אבל אתה מבין, זה –
רביע:	לא, זה לא ברך. אני... מאוהב במישהו...
רביע:	במישהו.
סיגי:	אה.
רביע:	מישהו שלא מגיע לו. טוב, לא משנה. אני הולך.
סיגי:	רגע, רביע, בוא הנה, בוא, בוא לחיבוק.
	[סיגי מחבקת את רביע, ולאחר מכן רביע יוצא, ויהלי נכנס]
יהלי:	את מנהלת הקייטרינג?
סיגי:	תגיד לאמא שלך שעשיתי מה שהיא ביקשה.
יהלי:	לא, היא לא שלחה אותי.
סיגי:	אז מה אתה רוצה?
יהלי:	יש לך...
סיגי:	מה?

את ה...	יהלי:
נו דבר כבר.	סיגי:
את הטלפון של רביע?	יהלי:
אז אתה הזה שלא מגיע לו.	סיגי:
מה?	יהלי:
תקשיב לי טוב, ילד. רביע הוא נשמה טהורה. לב של זהב. ברבור של שלג צחור. אם אני אשמע שפגעת בו אני ארדוף אחריך בכל המדינה, זה ברור?	סיגי:
ברור.	יהלי:
אתה לא מכיר אותי. אתה לא יודע עם מי הסתבכת. מבין?	סיגי:
מבין, מבין.	יהלי:
אני יודעת איפה אתה גר.	סיגי:
אני יודע.	יהלי:
טוב תביא אני ארשום לך את המספר.	סיגי:

לשליחת המחזה המלא צרו קשר עם המחזאי:

orinbarg@gmail.com